

Úmluva o genocidě

Článek 1 stanoví:

„Smluvní strany potvrzují, že genocidium, at' spáchané v míru nebo za války, je zločinem podle mezinárodního práva, a zavazují se proto zabraňovat mu a trestat jej.“

Článek 6:

„Osoby obviněné z genocidia nebo z kterýchkoli jiných činů vypočtených v článku 3 mají být souzeny příslušným soudem toho státu, na jehož území byl tento čin spáchán, nebo takovým mezinárodním trestním soudem, který může být příslušný pro ty smluvní strany, jež uznaly jeho pravomoc.“

Ženevské úmluvy

Všechny Ženevské úmluvy obsahují následující článek:

„Vysoké smluvní strany se zavazují, že učiní všechna potřebná zákonodárná opatření, aby stanovily přiměřené trestní sankce postihující osoby, které se dopustí toho či onoho vážného porušení této úmluvy vymezeného v následujícím článku nebo dají k takovému porušení rozkaz.

Každá smluvní strana je povinna vypátrat osoby obviněné z toho, že se dopustily některého z těchto vážných porušení anebo daly k němu rozkaz, a musí je postavit před svůj soud, at' jsou jakékoli státní příslušnosti. Může také, dá-li tomu přednost, odevzdat je v souladu s podmínkami stanovenými svým vlastním zákonodárstvím k soudnímu stíhání některé jiné smluvní straně mající zájem na potrestání, pokud tato smluvní strana má dostatečná obvinění proti těmto osobám.

Každá smluvní strana učiní potřebná opatření, aby odstranila všechny činy odporující ustanovením této úmluvy, jiné než jsou vážná porušení uvedená v následujícím článku.

Obvinění budou za všech okolností požívat záruk soudního řízení a svobodné obhajoby, které nebudou méně příznivé než záruky zmíněné v článku 105 a následujících Ženevské úmluvy ze dne 12. srpna 1949 o zacházení s válečnými zajatci.“¹

¹ čl. 49 Ženevské úmluvy I, čl. 50 Ženevské úmluvy II, čl. 129 Ženevské úmluvy III, čl. 149 Ženevské úmluvy IV; Dodatkový protokol (I.) k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949 o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts. Geneva, 8 June 1977) přebírá tato ustanovení i na sebe v čl. 85.

Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (dále také Úmluva o mučení)

Článek 5

„(1) Každý stát, který je smluvní stranou této Úmluvy, přijme taková opatření, jež mohou být nutná k založení jeho soudní pravomoci nad trestnými činy uvedenými v článku 4, v následujících případech:

- a) jsou-li trestné činy spáchány na území pod jeho jurisdikcí nebo na palubě lodi či letadla registrovaného v tomto státě;*
- b) je-li domnělý pachatel státním příslušníkem tohoto státu;*
- c) je-li oběť státním příslušníkem tohoto státu a tento stát to považuje za vhodné.*

(2) Každý stát, který je smluvní stranou této Úmluvy, přijme rovněž taková opatření, jež se mohou ukázat jako nutná k založení jeho jurisdikce nad takovými trestnými činy v případech, kdy domnělý pachatel se nachází na kterémkoli území pod jeho jurisdikcí a nevydá-li ho v souladu s článkem 8 některému ze států uvedených v odstavci 1 tohoto článku.“

Článek 7

„Stát, smluvní strana této Úmluvy, na jehož území je zjištěn údajný pachatel některého trestného činu uvedeného v článku 4, předloží v případech uvedených v článku 5, pokud pachatele nevydá, případ svým příslušným orgánům k trestnímu stíhání.“